

ΤΟ ΠΟΛΥΑΝΔΡΙΟΝ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2008
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ
& ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2009
(28-2-2009),
ΤΕΥΧΟΣ 011
ΤΙΜΗ 0.01€

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΑΡΙΟΥ ΘΕΣΠΙΩΝ • ΈΤΟΣ 4ο

ΙΔΡΥΤΗΣ: ΑΣΤΙΚΗ ΜΗ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ «ΤΟ ΠΟΛΥΑΝΔΡΙΟΝ»

Η Ντίνα και η Ελένη Κόλλια δεν είναι πιά κοντά μας εδώ και τέσσερα χρόνια, είναι όμως στην μνήμη μας, στην καρδιά μας και στις σκέψεις μας. Κάθε φορά που πηγαίνω στην εκκλησία και το βλέμμα μου πέφτει στην θέση που κοιμούσε η Ελένη, η οποία με την παρουσία της στόλιζε κυριολεκτικά τον Ναό, είναι λίγο να πω ότι θλίβομαι. Κάθε φορά που περνώ έξω από το σπίτι τους στο χωριό στο νου μου έρχεται το χαμόγελο της Ντίνας. Και ας πέρασαν τέσσερα χρόνια, όσα και να περάσουν η Ντίνα και η Ελένη μας λείπουν, λείπουν σε όλους μας. Το ποίημα που έγραψε η συμμαθήτριά τους Παρασκευή Κόλλια, έρχεται ακριβώς να τονίσει, την ζωντανή παρουσία τους ακόμη και σήμερα.....

Δυο λουλούδια μες στο βάζο

Αυτό που θέλω μόνο να θυμίσω είναι τα λουλούδια.
Πόσο όμορφα είναι...

Τριαντάφυλλο η Ντίνα
και κρινάκι η Ελένη

Πριν ακόμη τελειώσει η Άνοιξη
δες ,
μαράθηκαν τα πάντα στην γη

Αν κοιτάξεις τον ουρανό του χωριού
δυο ζευγάρια μάτια σε παρατηρούν
και χαμογελούν που ξανάρθες.

Είναι πάντα εκεί.

Αν κοιτάξεις καλά,
με τα μάτια κλειστά κι ανοιχτή την καρδιά
θα τις δεις
μες στα σύννεφα παίζουν κρυφτό
και ξεχνούνε την άσπλαχνη μοίρα

Μοναχά σου ζητούν αν βρεθείς στο χωριό
την στιγμή που πατάς στην γενέτειρα γη
μην ξεχνάς
το κερί στην Ελένη
και θυμίαμα στη Ντίνα.

Δυο λουλούδια διψούν για νερό

Στην μνήμη της Κωνσταντίνας και Ελένης Κόλλια

Παρασκευή Κόλλια
Ιανουάριος 2009

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Την Κυριακή 5 Απριλίου 2009 και ώρα 11:30 π.μ.,
θα γίνουν στο χωριό μας τα αποκαλυπτήρια της προτομής,
του ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΗ ΗΡΩΑ «ΛΑΜΠΡΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ»,
που έπεσε στην Κύπρο το 1974. Ελάχιστο χρέος τιμής
για καθένα από εμάς, να είμαστε παρόντες στην Ημέρα Μνήμης
και Τιμής για τον ΗΡΩΑ «ΛΑΜΠΡΟ ΝΙΚΟΛΑΟΥ».

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΛΕΟΝΤΑΡΙΟΥ

« Η ΕΣΤΙΑ »

σε συνεργασία με το

ΔΗΜΟ ΘΕΣΠΙΩΝ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Ημέρα Μνήμης και Τιμής

ΔΕΚΑΕΤΑΣ (ΠΖ) ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΛΑΜΠΡΟΣ
Έπεσε κατά τις πολεμικές επιχειρήσεις στην Κύπρο,
την 16η Αυγούστου 1974.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Ο Πολιτιστικός Σύλλογος Γυναικών Λεονταρίου

« Η ΕΣΤΙΑ »,

σε συνεργασία με το Δήμο Θεσπίων,

σας προσκαλεί να παραστείτε στα

αποκαλυπτήρια της Προτομής

του Ηρώα ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ

τα οποία θα τελεσθούν στο

Δ.Δ. Λεονταρίου του Δήμου Θεσπίων,

την Κυριακή 5 Απριλίου 2009

και ώρα 11.30' π.μ.

Η παρουσία σας θα αποτελέσει

ιδιαίτερη τιμή για μας.

Μετά τιμής
Το Δ.Σ.
του Συλλόγου

ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ ΔΩΡΕΑΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ- ΛΕΟΝΤΑΡΙ ΘΕΣΠΙΩΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Νικόλαος Κόλλιας

*Μ*ε χαρά μάθαμε ότι άνοιξε τις πύλες της στο χωριό μας η Δωρεάν Δανειστική Βιβλιοθήκη, που με τόσο κόπο ετοίμασε ο συγχωριανός μας κ. Νικόλαος Κόλλιας.

Η βιβλιοθήκη περιλαμβάνει ποικίλα βιβλία, ακόμα και για τον πιο απαιτητικό αναγνώστη. Ιστορικά, Λογοτεχνικά, Επιστημονικά, Εγκυκλοπαιδικά, Λεξικά, διάφορες σειρές, σύνολο 6.000 βιβλία, που μας περιμένουν να τα δούμε και να διαλέξουμε. Στεγάζεται στο πατρικό σπίτι του ιδρυτή και φιλοδοξεί να εξυπηρετήσει την ευρύτερη περιοχή.

Ας δώσουμε όμως το λόγο στον ίδιο τον ιδρυτή και Διδάκτωρ της Ιστορίας Νικόλαο Κόλλια να μας μιλήσει μέσα από το προσπέκτους της βιβλιοθήκης.

«Το διάβασμα αποτελεί μια αδήριτη αναγκαιότητα. Διευρύνει το νου του ανθρώπου. Ανοίγει νέους ορίζοντες.

Το διάβασμα λύνει τα μυστήρια του κόσμου. Μας ελευθερώνει από την άγνοια και από το σκοτάδι της αμάθειας.

Το διάβασμα είναι η τροφή του πνεύματος, τόσο απαραίτητη όσο και η τροφή για τη διατήρηση της ανάπτυξης του σώματος.

Δεν υπάρχει καλύτερος τρόπος για να καλλιεργηθεί η προσωπικότητα του ανθρώπου.

Το βιβλίο είναι αναντικατάστατο.

Ούτε η τηλεόραση, ούτε το κομπιούτερ είναι δυνατόν να αντικαταστήσουν το διάβασμα.

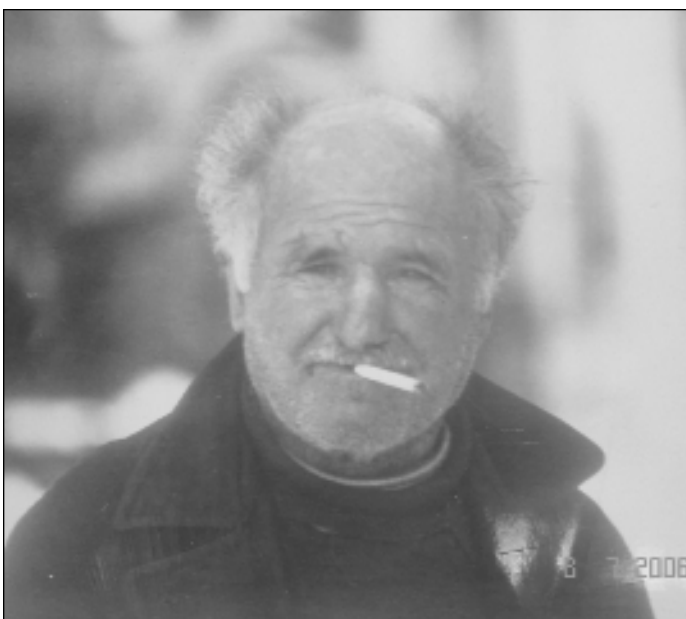
Σας περιμένουμε και ελπίζουμε να αγαπήσετε και να αξιοποιήσετε τη βιβλιοθήκη μας, η οποία άλλωστε είναι δική σας.

Η βιβλιοθήκη είναι ανοιχτή στις επισκέψεις τμημάτων ή τάξεων κάθε σχολείου της περιχής, καθώς επίσης και στους γονείς.»

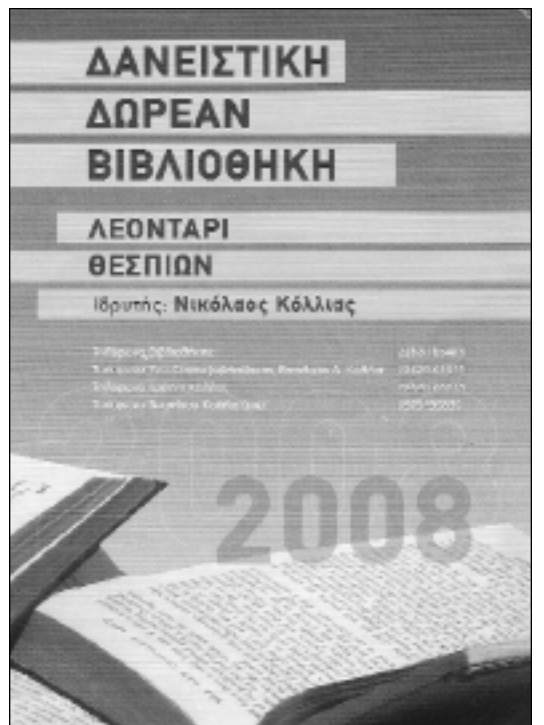
Ψυχή της βιβλιοθήκης τόσο κατά την δημιουργία της, όσο και στην λειτουργία της είναι η υπεύθυνη και αγαπητή σε όλους μας, Κυριακή Δ. Κόλλια.

ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 22620 65463 ή 65611 ή 65715 ή 6973495836

Πηγή: <http://leontari-thivon.blogspot.com/>

Ο εικονιζόμενος ήταν μια εμβληματική μορφή της περιοχής μας. Στο άκουσμά του εμείς τα μικρά-τότε κρυβόμασταν, από φόβο, μα θέλαμε και να τον δούμε, να τον συναντήσουμε... Οι ιστορίες με πρωταγωνιστή τον ίδιο πολλές, η πιο γνωστή αυτή με το...πάρε Παναγιωτάκη.. Δεν θα σας αποκαλύψω το όνομά του, θέλω να στίψουμε λίγο την μνήμη μας και να θυμηθούμε, ιστορίες και μνήμες που θα λειτουργήσουν σαν βάλαμο στις δύσκολες μέρες που έρχονται.

ΕΥΧΕΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΜΑΣ

Πέρασαν κιόλας τρία χρόνια από τότε που πρωτοκυκλοφόρησε «ΤΟ ΠΟΛΥΑΝΔΡΙΟΝ», βρισκόμαστε στον τέταρτο χρόνο και στο Τεύχος Νο 11. Η αγάπη σας που εκφράστηκε και συνεχίζει να εκφράζεται τόσο με την υλική υποστήριξη όσο και με την ηθική, μας δίνει δύναμη να προχωρήσουμε. Συγκινητικό είναι που ο κόσμος μας άνοιξε τα σε-ντούκια του και έβγαλε από μέσα το κουτί με τις παλιές φωτογραφίες και μας τις εμπιστεύθηκε, μια εμπιστοσύνη που θα κάνουμε ότι περνάει από το χέρι μας να μην την προδώσουμε. Σημαντικό είναι ο καθένας μας να καταθέσει την προσωπική του μαρτυρία για τα περασμένα αλλά και τον προβληματισμό του για τα μελλούμενα. Ο τόπος μας και το καλό του είναι ο κρίκος που μας ενώνει. Κοιτάμε πάντα μπροστά και σε ότι μας ενώνει!!!

*

14/4/2006

Προς τη σύνταξη του περιοδικού «ΤΟ ΠΟΛΥΑΝΔΡΙΟΝ»
Αγαπητέ Νίκο Δημητρίου
Αισθανόμεθα την ανάγκη να εκφράσουμε την ικανοποίηση και τη χαρά μας για την έκδοση της πολιτιστικής εφημερίδας «Το Πολυάνδριον». Πιστεύουμε ότι η έκδοση αυτή καλύπτει μίαν ανάγκη και επιθυμία όλων ημών των παλαιών και νεότερων κατοίκων του χωριού μας, του Λεονταρίου. Τέτοιες πολιτιστικές προσπάθειες ζωντανεύουν τις σχέσεις των συμπατριωτών μας, συγκινώντας τους παλαιότερους και συνδέοντας τους νεότερους με την κοινή μας ρίζα, που είναι η ιστορία αλλά και η σύγχρονη ζωή του χωριού μας.

Σας δηλώνουμε τη συμπαράσταση μας στο σημαντικό έργο που αρχίσατε και ευχόμεθα στο «ΠΟΛΥΑΝΔΡΙΟΝ» πολλά και μεστά ύλης τεύχη.

Με αγάπη και εκτίμηση
Οι παλαιοί διδάσκαλοι του Λεονταρίου
Ανδρέας Μπλατούκας και Νίτσα Σπύρου

*

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΣΤΙΚΗ ΜΗ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
«ΤΟ ΠΟΛΥΑΝΔΡΙΟΝ»

Αξιότιμε Κύριε Δημητρίου
«Το Πολυάνδριον» είναι μια λαμπρή περιοδική έκδοση με πλούσιο περιεχόμενο, υπέροχες φωτογραφίες, με εξαιρετική εμφάνιση, και δίκαια υπηρετεί με το καλύτερο τρόπο τους ευγενείς σκοπούς που ε-σεις θέσατε εκδίδοντας το, το Φεβρουάριο του 2006.

Συγχαίρω όλους τους συντελεστές της έκδοσης και εύχομαι καλή και πάντοτε ποιοτική συνέχεια και να τα εκατοστήσετε.

Με εξαιρετική εκτίμηση
Γιάννης Λ. Λάμπρου

*

Προς την εφημερίδα, «ΤΟ ΠΟΛΥΑΝΔΡΙΟΝ»
«Συγχαρητήρια για την πρωτοβουλία δημιουργίας της τοπικής εφημερίδας.

Πιο πολλά όμως συγχαρητήρια για την συγκινητική προσπάθεια να αναδειχθεί

ο ξεχασμένος ιστορικός, πολιτιστικός και αρχαιολογικός θησαυρός της προγονικής μας γης.

Πάντα έτοιμος να βοηθήσω όπως και όποτε μου ζητηθεί.»

Δρ Αλέξανδρος Κ. Παύλου

*

Καλλιθέα 13-1-2008

Αγαπητέ Νίκο, με πολύ χαρά έλαβα τις εφημερίδες που μου έστει-λες. Ήταν όνειρο και ευχή πολλών να γίνη κάτι τέτοιο για το χωριό μας.

Να που έγινε πραγματικότητα χάρι στο κέφι, τη ζωντάνια, την α-γάπη και την ακούραστη ζωτικότητα(των νέων) της σημερινής νεολαί-ας του Λεονταρίου. Χάρηκα ενθουσιάστηκα και δηλώνω ότι όσο μπο-ρέσω θα προσπαθήσω να καταβάλω κι να συνδράμω στο ωραίο, πρω-τοποριακό έργο που αρχίσατε. Εύχομαι ο Θεός να σας ευλογεί και να σας ενδυναμώνει στο μεγάλο έργο που επωμισθήκατε όλοι της συ-ντροφιάς.

Καλή Χρονιά, Καλή δύναμη και μεγάλη Δημιουργικότητα.

Σας Φιλώ
Τασούλα Δημητρίου-Φουσέκη
Δασκάλα

*

Συγχαρητήρια σε όλους σας, για την αξιέπαινη προσπάθεια, που φέρνει ήδη εκπληκτικά αποτελέσματα !

Είναι φανερό, από τα πρώτα τεύχη της εφημερίδας ότι το χωριό μας, εκτός από το σημαντικό παρελθόν, που με μεγάλη προσπάθεια και ζήλο φέρντε στο φως, έχει, χωρίς καμία αμφιβολία, αξιόλογο ΠΑΡΟΝ και ΜΕΛΛΟΝ! Συγχαρητήρια και θα είμαι όσο μπορώ δίπλα σας!

Με εκτίμηση
Ηλίας Α. Πανταζής

*

Η Πρόεδρος και τα μέλη του Δ.Σ. η του Συλλόγου Γυναικών Λεο-νταρίου χαιρετίζει και συγχαίρει την προσπάθεια που γίνεται από τον κ. Ν. Δημητρίου, να πραγματοποιήσει με επιτυχία να έχει το χωριό μας τη δική του εφημερίδα , από όπου μαθαίνουμε τα νέα αλλά και πα-λαιότερα γεγονότα που αφορούν το χωριό μας. Δίνεται και σε εμάς η δυνατότητα μέσω της εφημερίδας αυτής να δημοσιοποιήσουμε τις δραστηριότητες του Συλλόγου μας.

*

2007

Με την ευκαιρία της συμπλήρωσης 2 ετών έκδοσης της τριμηνιαίας εφημερίδας του Λεονταρίου Θεσπιών «ΤΟ ΠΟΛΥΑΝΔΡΙΟΝ» αισθάνο-μαι την ανάγκη να συγχαρώ τον εκδότη και τους συντελεστές της ε-φημερίδας που με προσωπικό κόστος σε χρήμα και χρόνο συντελούν μια αξιέπαινη προσπάθεια για την ανάδειξη της ιστορικής μνήμης, της πολιτιστικής παράδοσης και των τοπικών ειδήσεων της περιοχής. Εύ-χομαι η εφημερίδα να έχει πάντα την υποστήριξη της τοπικής κοινω-νίας για να συνεχίσει ανοδικά την πορεία της.

*

Ακης Βαγιάκος

Γειάσου Δάσκαλε, ελπίζω να είσατε όλοι καλά. Έλαβα την εφημε-ρίδα και χάρηκα πάρα πολύ. Πιστεύω ότι γίνεται πολύ καλή δουλειά. Να προβάλεις πάντα τα προβλήματα του χωριού. Συνέχισε την καλή προσπάθεια.

Βασίλειος Θ. Κόλλιας
ΗΠΑ

ΚΑΣΚΑΒΕΛΙΟΤΙΚΑ

Γράφουν οι κασκαβελιαίος και αταίριαστος

ΚΟΠΗ ΠΙΤΑΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΛΕΟΝΤΑΡΙΩΝ

Το Σάββατο 24 Ιανουαρίου 2004 κα ώρα 8:30 μ.μ. στο Κέντρο Γέφυρα (Χαράλαμπου Κόλλια) έκοψε την πρωτοχρονιάτικη πίτα του ο Πολιτιστικός Σύλ-

λογος των Απανταχού Λεονταριτών. Η πρόεδρος κ. Παναγιούλα Μακρή, αφού μας ευχαρίστησε μας υ-ποσχέθηκε ότι ο Σύλλογος αυτός, «...έχει μόνο η-μερομηνία έναρξης και δεν θα έχει ημερομηνία λή-

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΜΑΣ ΨΑΧΝΕΤΕ

❖ ΤΟ ΠΟΛΥΑΝΔΡΙΟΝ (και παλαιά τεύχη) μπο-ρείτε να το βρείτε στο ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ ΟΠΑΠ, του χωριού μας, του Γεωργίου ΑΓΓΕΛΟΥ.

❖ Επίσης αποστέλλεται άμεσα ηλεκτρονικά, αρκεί να μας το ζητήσετε στην ηλεκτρονική μας διεύθυνση: kaskaveli1@yahoo.gr και **ταχυδρομικά αρκεί να μας γνωρίσετε την ταχυδρομική σας δι-εύθυνση.**

ΠΟΛΛΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ

Δημοσιεύουμε από τα βιβλία του ΦΑΝΟΠΟΥΛΟΥ, έ-να έγγραφο που αφορά τον εκπρόσωπο του χωριού μας στην έναρξη του Αγώνα το 1821, και ένα καταχωρημένο στρατιώτη από το χωριό μας που έλαβε μέρος στον Αγώνα του 1821.

«Θηδών Πάισιος Επιβεβαιόι

Δια του παρόντος αποδεικτικού γράμματος δηλοποι-ούμεν ημείς οι υποκάτωθεν γεγραμμένοι προεστοί της Επαρχίας Θηβών, χωραΐται και χωρικοί, ότι από την σή-μερον και εις το εξής έχομεν αρχιστράτηγον και διοικη-τήν εις το στράτευμα της Επαρχίας μας τον καπετάν κύ-ριον Αθανάσιον Ζαρίφη, ο οποίος έχει το πληρεξούσιον του λύειν και δεσμεύει εις το να παιδεύη κάθε ατακτού-ντα. Όθεν και δια το βέβαιον της αληθείας έγινε το πα-ρόν αποδεικτικόν βεβαιούμενον παρ' ημών και εδόθη εις χείρας του και έστω εις ένδειξιν και ασφάλειαν.

1821 Μαΐου 13 Θήβαι

Λάμπρος Οικονόμου, Σωτήρη Μπακάλη, Χατζή – Αθανάση Μπακάλη, Γιαννάκη Νικόλα, Παπα-Κωνσταντής Ντεμπρένα, παπα-Κωνσταντής Αη-Θόδωρο, Παπα-Χρι-στόδουλος Κόκλα, Παπα-Θωμάς από Βάγια, Τάτζη Καπι-νάρης, Παναγιώτης Γκουρή, Σταμάτη Ξερονομιώτη, Μή-τρο από Παραπούγγια, Χατζή-Σωτήρχος Κασνέσι, Σω-τήρχο Κουτζούρη Ρημόκαστρο, Κότζιο Γιαννάκη Ζαγα-ρά, Κότζιο Μάρα καρδίτζα, Λουκά Κολισιάτη Μαγκλάνα, Χατζή-Θανάση Μαυρομμάτι, Νίκα Μπάσιο από Κόκκινο, Λευτέρη Κακοσιώτη από Κατζούλα, Κωνσταντή Καρβού-νη Τοπολιάτη, **Παναγιώτη Μακρή Κατζικαδέλη**, Αναστά-ση Νίκα Μπάλτσα, Λουκά Πλιάκουζα Μωρόκαμπο, Γιάν-νη Κοκορόζη από Ντούσια, Γιαννάκη κατζίνα Μουρίκη, Γκέκα Καραγιάννη Κόκκινο

Από το βιβλίο: «θήβα και λειβαδιά χωραΐται και χωρικοί στο 21», ΓΙΩΡΓΗ Β. ΛΟΥΚΑ – ΦΑΝΟΠΟΥΛΟΥ, Τ. Α΄ ,ΑΘΗΝΑ 1975, σελίδα 61-62.

Α. Μ. 9010 **ΑΝΔΡΙΤΣΟΥ ΔΗΜΟΣ** (Αρχοντίκι-Θε-σπιών)

Υπηρέτησε την πατρίδα στρατιωτικώς από την αρχή του αγώνα μέχρι της διάλυσης των ατάκτων σχηματι-σμών και παραβρέθηκε σε διάφορες μάχες κάτω από διάφορους αρχηγούς με Μήτηρ και Κώτσο Μπινιάρη στο Μεσσοβούνι και Ανηφορίτη. Επίσης με Ν. Κριεζώτη στο Αλιβέρι, Κάρυστο, Στύρα, Διακόφτι κλπ. Επίσης με ν. Κριεζώτη και Β. Μαυροβουνιώτη, Γεώργιο Σκουρτανιώ-τη, και ιωάννη κλίμακα στη Λειβαδιά, Αταλάντη, Αγία Ιε-ρουσαλήμ, Σάλωνα, έπειτα στην Ελευσίνα, Χαϊδари, Πει-ραιά κλπ.

Επί Καποδίστρια στη Χιλιάρχη Χατζηπέτρου, Εκατο-νταρχία Ν. Κοσομούλη, έπειτα στο Ευζωνικό τάγμα του Ευθυμίου Σαραντόπουλου, στο λόχο του Γιάννη Καστίζα και κάτω από τον Δ. Υψηλάντη ως τη μάχη της Πέτρας.

Πιστοποιούν οι Γιάννης Κλίμακας, υποστράτηγος και Αντ. Κώνστας, ταγματάρχης.

Η αρμαδια Επιτροπή τον κατέταξε στις τάξεις των Στρατιωτών.

Από το βιβλίο: «θήβα και λειβαδιά χωραΐται και χωρικοί στο 21», ΓΙΩΡΓΗ Β. ΛΟΥΚΑ – ΦΑΝΟΠΟΥΛΟΥ, Τ. Β΄ ,ΑΘΗΝΑ 1976, σελίδα 195-196.

ξης. Σκοπός του είναι να φέρει σε επαφή και γνωρι-μία όλους τους Λεονταρίτες, να αναπτύξει πνεύμα αλληλοβοήθειας και συνεργασίας, να συμβάλει στην πολιτιστική ανάπτυξη του χωριού,...». Την πίτα ευλόγησε ο ιερέας μας ΠαπαΓιάννης, ο δήμαρχός μας κ. Χρίστος Πελώνης χαιρέτισε την εκδήλωση με επίκαιρες αναφορές στον ξεσηκωμό των αγροτών αλλά και τον πόλεμο στην Παλαιστίνη, επίσης το παρόν έδωσε στην εκδήλωση και ο πολίτευτής του ΠΑΣΟΚ κ. Βαγιάκος. Μετά τα εξαιρετικά εδέσματα που προσφέρθηκαν ακολούθησε γλέντι και χορός μέχρι πρωίας.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ

Εγκαινία στο καινούργιο ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ που άνοι-ξε στις Πλαταιές Θηβών, πραγματοποίησε στις 31-1-2009, η πατριώτισσά μας και αριστούχος φαρμα-κοποιός, διδα Παναγιώτα Τρ. Χατζή. Τις ευχόμεστε καλές δουλειές.

ΓΑΜΟΣ

Πολλές - πολλές ευχές για «βίον ανέφελον», ευ-χόμεστε στον συμπατριώτη μας Κωνσταντίνο Π. Γκιζιώτη, που ενυμφεύθη την εκλεκτή της καρδιάς του Γεωργία Α. Ρουσσέτη, από τις Θεσπιές.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Ο Κωνσταντίνος Β. Πετρούλιας και η Ευαγγελία Κ. Στάμου απέκτησαν ένα υγιέστατο αγοράκι. Τους ευχόμεστε να του ζήσει και νάναι καλορίζικο.

ΕΝΙΣΧΥΣΑΝ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΜΑΣ

Χαρίκλεια Πετρούλια τ. Βασιλ.50 ΕΥΡΩ
Κωνσταντίνος Ζαφειρής τ. Παν.100 ΕΥΡΩ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΕΛΕΤΗΣ	
11.00΄	Πέρας παρατάξεως Σερρατωσκών Τμημάτων - Πολεμιστών - Μαστιγών.
11.15΄	Πέρας προσελεύσεως Προσκυνημένων.
11.27΄	Πέρας προσελεύσεως Επισήμων.
11.29΄	Άφιξη Επισκοπείου της Κυβερνήσεως.
11.30΄	Επιμνημόσυνη δέηση.
11.38΄	Αποκαλυπτήρια της Προτομής του Ήρωα Νικολάου Λάμπρου.
11.41΄	Παράδοση της Σημαίας στα αδελφά του Ήρωα.
11.44΄	Χαιρετισμός Πολιτιστικού Συλλόγου.
11.46΄	Χαιρετισμός Δημάρχου Θεσπιών.
11.48΄	Χαιρετισμός Επισκοπείου της Κυβερνήσεως.
11.50΄	Χαιρετισμός Εκπροσώπων της Κυπριακής Δημοκρατίας.
11.53΄	Ομιλία από τον Υποστράτηγο ε.π. κ. Νικόλαο Δημητρίου.
12.00΄	Απονομή τιμητικών πλακετών.
12.09΄	Κατάθεση στεφάνων.
12.18΄	Τήρηση ενός λεπτού σιγής.
12.17΄	Εθνικός Ύμνος.
12.20΄	Πέρας τελετής.

ΤΟ ΠΟΛΥΑΝΔΡΙΟΝ

ΤΕΥΧΟΣ 11 - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2008, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ & ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2009 (28-2-2009) - ΕΤΟΣ 4ο - ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΑΡΙΟΥ ΘΕΣΠΙΩΝ - ΤΙΜΗ 0,01 ΕΥΡΩ

ΙΔΡΥΤΗΣ:

ΑΣΤΙΚΗ ΜΗ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

«ΤΟ ΠΟΛΥΑΝΔΡΙΟΝ»

ΕΔΡΑ: Καλλιστράτους 54,

ΤΚ. 15771, Ζωγράφου,

τηλ. 210 7754441, 22620 65797, 6974191736.

Email: kaskaveli1@yahoo.gr

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ : Νικόλαος Ι. Δημητρίου

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ:

Φροσυνός Ιωάννης τ. Ηλία

Σε αυτό το τεύχος συνεργάστηκαν οι:

Δημητρίου Νικόλαος τ.Ι. Φροσυνός Ιωάννης τ. Ηλία, Κούλα Κόλλια, Ελένη Λιούση, Πανταζής Ιωάννης, Ελένη Σπύρου, Νότα Κόλλια, Παρασκευή Κόλλια, Κώστας Ι. Ανδρίτσος,

και η Ασημίνα Δημητρίου-Παπασπύρου

Πολύτιμη ήταν η βοήθεια που πρόσφεραν,

γι' αυτό και τους ευχαριστούμε οι:

Ο ιερέας του χωριού μας Παπαγιάννης Αθανασίου, ο σεβαστός γέροντάς μας Πατήρ-Αριστοτέλης (Παπατέ-λιος), η γραμματέας του χωριού μας Σωτηρία Κόλλια, Θέμης Νόκας, Νικόλαος Φ. Δημητρίου, Χαράλαμπος Δ. Πετρούλιας, Θεόδωρος Αρ. Δημητρίου.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Γ. Ζώρζος

Μεσολογγίου 10, τηλ. 210 3301600

Η ΠΑΝΑΓΙΤΣΑ (ΣΙΜΡΙΖΑ)

ΤΟ ΞΩΚΛΗΣΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΤΣΑΣ Η ΣΙΜΡΙΖΑΣ Η ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΣΤΟ ΠΕΡΑΜΑ

Μέσα στην μνήμη μου και τα βιώματά μου, όπως και των περισσότερων συγχωριανών μου, υπάρχει έντονα το απλό, ταπεινό και φτωχικό εκκλησάκι της Ζωοδόχου Πηγής-Παναγίτσας ή Σιμριζας, όπως καθιερώθηκε να λέγεται χρόνια τώρα και ως τοπωνύμιο, το οποίο βρίσκεται λίγο έξω από το χωριό. Συγκεκριμένα μετά το Χαράμι και ανατολικά, αν πάρουμε το μονοπάτι τότε, δρόμο σήμερα, αφού περάσουμε το «Ρέμα των βοδιών» (Προύατ ε μπούαβιτ) και το «Λιθόρεμα» (Προύατ ε γκούριτ) – εδώ αξίζει να σημειώσουμε, ότι στο Λιθόρεμα σώζεται ακόμη και σήμερα η με-

Η Παναγίτσα την τελευταία φορά που γιορτάστηκε στην παλιά εκκλησία. Φαίνονται πίσω τα μπετά της υπό ανέγερση καινούργιας εκκλησίας αλλά και οι ρωγμές της παλιάς, καθώς και ο σταυρός που δηλώνει το πανηγύρι. Στην φωτογραφία διακρίνονται, ο Τόλης Σπύρου και η Βούλα σύζυγος Χαράλαμπος Πετρούλια.

γάλη πέτρα, βράχος θα λέγαμε, η οποία έχει μια μεγάλη τρύπα, μέσα από την οποία τα πολύ παλιά

χρόνια πέρασαν τα μωρά που γκρίνιαζαν για να ησυχάσουν ή τα άρρωστα μωρά για να γίνουν καλά, μάλιστα όταν τα πήγαιναν, στο δρόμο, δεν μιλούσαν σε κανέναν, οι γονείς που μετέφεραν τα μωρά, όλα αυτά σύμφωνα με τις ντόπιες παραδόσεις ή καλύτερα προλήψεις και δεισιδαιμονίες- βρίσκουμε την Παναγίτσα. Πρώτα συναντούμε το κελί με τον μεγάλο πύλο στην αυλή του και αμέσως μετά την παλιά και την καινούργια εκκλησία. Αν συνεχίσουμε το μονοπάτι θα βρούμε το «Ρέμα των Κοριτσιών» (Προύατ ε βάσιας), με την πηγή και δίπλα την στέρνα. Σήμερα το νερό της πηγής καταλήγει στην βρύση στην δημοσιά.

Ο τόπος είναι γεμάτος με αγριολούλουδα και θυμάρι, πολύ θυμάρι και βέβαια τα πεύκα που φυτευτήκαν την δεκαετία του 1970 γύρω από το ναό. Η ιστορία της Παναγίτσας πρέπει να ξεκινάει γύρω στο 1870, όταν ο Κωνσταντίνος Κόλλιας, στον οποίο ανήκε και όλη η γύρω περιοχή άρχισε να κτίζει μόνος του το υπάρχον ακόμα και σήμερα ξωκλήσι. Δεν κατάφερε να το ολοκληρώσει και το έργο του συνέχισε ο γιος του Αναστάσιος Κ. Κόλλιας. Ο «Τάσος Κωτς Κόλλιας», μάλιστα έφερε μόνος του τις εικόνες που υπήρχαν στο τέμπλο και στα προσκυνητάρια, από την Χαλκίδα κουβαλώντας τις στην πλάτη και πεζοπορώντας. Αργότερα όταν γέρασε και αφού είχε πεθάνει η γυναίκα του, εκάρη μοναχός, έζησε δε εκεί μέχρι

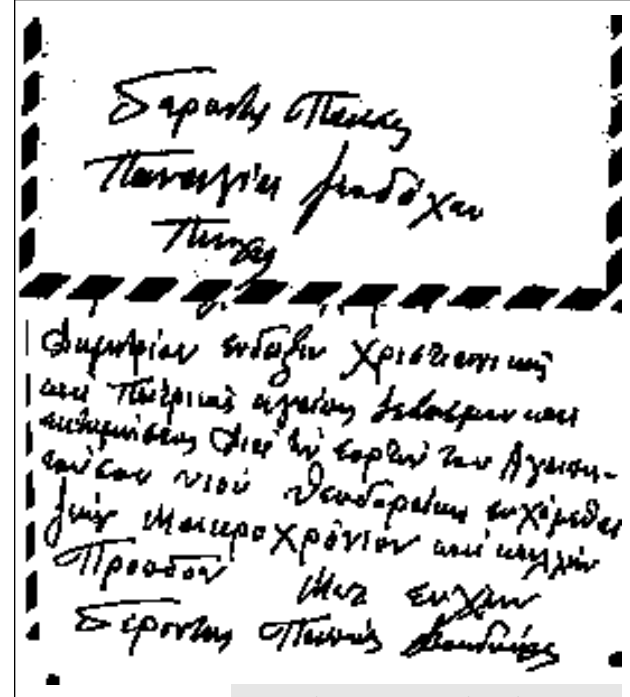
την τελευταία του βίου του και ετάφη τυλιγμένος στο παλόνι του, πίσω στο ιερό της Παναγίτσας. Πρέπει ακόμη να αναφέρουμε ότι ο «Τάσος Κωτς Κόλλιας», είχε χάσει και ένα από τα αγόρια του, το οποίο επίσης έθαψε πίσω στο ιερό της Παναγίτσας. Σαν παιδί θυμάμαι ακόμα τον τάφο ή μάλλον τους τάφους που υπήρχαν πίσω στο ιερό και τα μωβ κρίνα που φύτευαν και τους στόλιζαν. Ο Αναστάσιος Κόλλιας πριν πεθάνει, έδωσε ως προίκα το κτήμα, με το υπάρχον εκκλησάκι της Παναγίτσας στον γαμπρό του από την Τρίτη του κόρη Ασήμω -και από πατέρα γιαγιάς μου, της οποίας το όνομα φέρω, όπως εθιμικά και από παράδοση γινόταν- τον Αθανάσιο Νικ. Δημητρίου, διότι σε αυτόν εμπιστεύθηκε τη συνέχεια της προκοπής του αλλά και τη διατήρηση αυτής μικρής εκκλησίας. Αργότερα ο από πατέρα παππούς μου ή μπαμπά-Θανάσης όπως στο χωριό τον έλεγαν, για να μην γίνονται σχόλια εις βάρος του γύρω από τα' ασημαντα και ελάχιστα χρήματα που είχε ως έσοδα το μικρό ξωκλήσι, παραχώρησε τα δικαιώματα και την όλη διαχείριση του στην ενορία της κεντρικής εκκλησίας του χωριού μας τον Προφήτη Ηλία.

Δίπλα σ' αυτό το γραφικό, ερημικό, ευλαβικό εκκλησάκι ήταν κτισμένο ένα μικρό ασηκτήριο που χρησίμευε σαν καταφύγιο φτωχών και κατατρεγμένων κατά καιρούς ατόμων, απόκληρων της ζωής, βαθεία αμαρτωλών; Που αποζητούσαν στην μοναξιά, στην αυτοτιμωρία, στην περισυλλογή και στην προσευχή την λύτρωση. Αυτό το μικροκαμωμένο ασηκτήριο, που ήταν ένα δωματάκι πρωτόγονο με ένα μικρό προθάλαμο-αποθήκη που είχε και στέρνα, στο χώρο του οποίου γινόταν χρήση κουζίνας, κρεβατοκάμαρας, δωματίου υποδοχής και φιλοξενίας, υποδέχτηκε και στέγασε διάφορα πρόσωπα που παρέμειναν αλλά λίγο και άλλα πολύ και πέρασαν στην μνήμη των χωρικών με τα μικρά τους ονόματα. Στην αρχή κάποιος Γερμανός ονόματι Βίλλυ. Κατόπιν κάποιος νησιώτης Αυγουστής, ο Ιωάννης μοναχός που κοιμήθηκε περίπου το 1950 και ύστερα ο Θόδωρος μοναχός που ήταν από την Λάριμνα και κοιμήθηκε γύρω στο 1970, τους δυο τελευταίους έθαψε ο πατέρας μου Ηλίας Αθ. Δημητρίου. Επίσης γύρω στα 1962 με 1963 και για λίγο διάστημα εγκαταβίωσε στο κελί και μια μοναχή με το όνομα Χρυσοβαλάντη. Τελευταίος ο Γέροντας Παναής Βουδούρης από το Αμπελοχώρι που τον φέραμε από τον Άγιο Βασίλη-Καπαρελίου, έμεινε στην Παναγίτσα περίπου από το 1972 μέχρι το 1980, μετά έφυγε για το μοναστήρι του Οσίου Σεραφείμ του εν Δομπούς, όπου και κοιμήθηκε λίγα χρόνια αργότερα. Θυμάμαι τον καλόγερο, όπως τον λέγαμε να χτυπά την καμπάνα κάθε μέρα την ώρα του εσπερινού και να μας δίνει το μήνυμα ότι πρέπει να σταματήσουμε την δουλειά ή να πηγαίνει με το γαϊδουράκι κάθε Σάββατο απόγευμα στην Αγία-Παρασκευή στο Αρχοντίκι και στον Άγιο-Νικόλαο στο Μπελτέκο για να ανάψει τα καντήλια. Τον καλόγερο τον αγαπούσε και τον φρόντιζε όλο το χωριό, κάθε Κυριακή δε αν το επέτρεπε ο καιρός ανέβαινε μέχρι την εκκλησία του Προφήτη Ηλία για να εκκλησιαστεί και να κοινωνήσει.

Την Παναγίτσα την γιορτάζαμε και την γιορτάζουμε μεγάλοπρεπα, την Παρασκευή μετά το Πάσχα. Οι ετοιμασίες για την γιορτή ξεκινούσαν μέρες πριν, όπου γυναίκες από το χωριό κατέβαιναν και φρόντιζαν την Παναγίτσα, καθάριζαν, άσπριζαν αλλά και στόλιζαν με αγριολούλου-

δα την σεπτή εικόνα τα Παναγίας Ζωοδόχου Πηγής. Στο πανηγύρι έρχονταν κόσμος και από τα γύρω χωριά, καθέναν με την επιθυμία του από την Παναγία την Μάνα όλων μας. Όλα ήταν γιορτινά, η φύση ανθισμένη, αλλά και οι άνθρωποι που φορούσαν τα καλά τους ρούχα, τα λαμπερά, γιορτινά ρούχα της Ανάστασης. Ακόμη θυμάμαι το φτωχό καροτσάκι των μικροπωλητών, με τα ψευτοπαλινδρόμα, τις καραμέλες, την σάμαλι και τα κόκκινα λαχταριστά γλειφιτζούρια. Πολλές φορές κάποιες παρέες έτρωγαν ότι είχε απομείνει από το αρνί του Πάσχα κάτω από τα κυπαρίσσια που ακόμα στέκονται ολόρθα, φυτεμένα ίσως και από τους κτήτορες της εκκλησίας, χρόνια πριν.

Το 1976 με 1978, το εκκλησιαστικό συμβούλιο με πρόεδρο τον ιερέα μας και αγαπητό σε όλους μας ΠαπαΤέλιο, που αποτελούνταν από τους Δήμο Κ. Χατζή, Αθανάσιο Ι.

Ευχτήριο επιστολή από τον τελευταίο «καλόγερο» ή Γέροντα Παναή Βουδούρη, προς κάτοικο του χωριού μας.

Παύλου, Σταύρο Δ. Παύλου και Γεώργιο Κ. Κιούση κατασκεύασε νέο μεγαλόπρεπο ναό δίπλα από τον παλιό, με τρούλο και κόκκινα εμφανή τούβλα. Εργολάβος ήταν ο συγχωριανός μας Αναστάσιος Ζαφείρης με βοήθο τον ΠαπαΚώτσιο (Κάτσιο) από τα Βάγια. Τα κεραμίδια του νέου ναού μπήκαν, αργότερα με δωρεά του συντοπίτη μας Ευάγγελου Στ. Πετρούλια. Ο παλιός ναός που είναι μια μονόκλιτη βασιλική σήμερα είναι εγκαταλελειμμένος και καταρρέει, επίσης είναι σκαμμένος -πιθανά από αρχαιοκάπηλους ή χρυσοθήρες- στην είσοδό του, στο Άγιο Βήμα και αλλού. Προσωπικά όλες μου οι μνήμες είναι κολλημένες σε εκείνο, το μισογκρεμισμένο, το λεηλατημένο από το χρόνο και τις καιρικές συνθήκες εκκλησάκι, που όμως οι τοίχοι του ακόμα αντιστέκονται στην λήθη, και θα μείνει στην μνήμη μου, στο νου μου και στην καρδιά μου, ολοκαίνουργιο, φρεσκοβαμμένο, φωτεινό και λαμπερό όπως τότε.....

Ασημίνα Δημητρίου-Παπασπύρου

Με αρχονταρίκι την φύση, κάτω από τις αμυγδαλιές της Παναγίτσας, αμέσως μετά την Λειτουργία στην Χάρη της, την Παρασκευή της Διακαινισμού, στρώθηκε το γιορτινό τραπέζι. Ψητό αρνί, κρασάκι, τυρί και προπύρες, μα προπαντός κέφι και καλή διάθεση. Τότε που οι μυρωδιές των φαγητών μπλέκονταν με τα αρώματα των αγριολούλουδων της φύσης. Στο κέντρο ο ιερέας του χωριού, ο Παπατέλιος, οι Άγιοι επίτροποι και οι ομογενείς μας από την Αμερική, που πολλές φορές έρχονται με την λαχτάρα να λειτουργηθούν στα ξωκλήσια.

Διακρίνονται οι: Λουκάς Μάργας, Γιάννος Μάργας, Παναγός Κόλλιας, Σοφούλα Σ. Βυλλιώτη, Μήτσος Δημητρίου, Γιάννος Σωκράτης (Πετρούλιας), Λουκάς Βενιζέλος, Σεραφείμ Βυλλιώτης, Λουκία Μάργα, Νιάτσα Χατζή, Σοφία Μάργα και οι μικροί Γιάννης & Τάκης Βυλλιώτη, καθώς και Γεωργία Χατζή.

ΙΕΡΕΑΣ ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Το μικρό αρθράκι που ακολουθεί οφείλεται στην απορία που μου διατύπωσε ο φίλος Νίκος Δημητρίου, «...γιατί κάποιος ιερέας από το Ακραιφνίο ήταν θαμμένος πίσω από την εκκλησία του χωριού τους στο Λεοντάρι;»

Στο πίσω μέρος του ιερού της παλαιάς εκκλησίας του Αγίου Γεωργίου στο Ακραιφνίο είναι θαμμένοι οι ιερείς που υπηρέτησαν και πέθαναν στο Ακραιφνίο. Αυτοί είναι κατά χρονολογική σειρά. Κορογιάννης, Καλαμάτας, Παπα-

νέστωρας, και Παπακωνσταντίνου Γεώργιος. Μεταξύ αυτών είναι και κάποιος που δεν υπηρέτησε στο χωριό μας. Το όνομά του Επαμεινώνδας Παπακωνσταντίνου. Από την έρευνα προέκυψε ότι, ο θαμμένος εκεί παπάς ήταν πατέρας του δικού μας Παπά, Γεωργίου Παπακωνσταντίνου. Η καταγωγή του Παπανώντα ήταν από την Ασωπία, και είχε παντρευτεί την Αναστασία Πετρούλια από το Κασκαθέλι. Χειροτονήθηκε παπάς στο Κασκαθέλι στο οποίο και υπηρέτησε για ορισμένα χρόνια, άγνωστο

πόσα. Μετά διορίστηκε στους Μουσταφάδες (Καλλιθέα). Ο Παπανώντας γεννημένος στη δεκαετία του 1870 έκανε μεγάλη οικογένεια, τρία αγόρια και δύο κορίτσια. Τα παιδιά του όμως, σιγά-σιγά έφυγαν από το χωριό και ο παπάς με την παπαδιά έμειναν μόνοι τους. Όταν πέθανε ο παπάς, η παπαδιά τον έφερε στο δικό της χωριό, το Λεοντάρι, και τον έθαψε στο πίσω μέρος εκκλησίας του Προφήτη Ηλία Λεονταρίου, όπως συνθηζόταν τότε. Αργότερα, γύρω στο 1970 όταν η Κοινότητα Λεονταρίου θέλησε να

διαμορφώσει το χώρο γύρω από την εκκλησία, αναζήτησε τους συγγενείς του θαμμένου εκεί παπά και έμαθε ότι ο γιος του ήταν παπάς στο Ακραιφνίο, έτσι ήρθαν σε συνεννόηση και παραλήφθηκαν τα οστά. Για πολλά χρόνια τα οστά κρατήθηκαν άταφα και όταν πέθανε ο Παπαγιώργης (30 Νοεμβρίου 1981), τοποθετήθηκαν στον ίδιο τάφο και στην ταφόπλακα γράφτηκαν και τα δύο ονόματα.

Κώστας Ι. Ανδρίτσος,
Εκδότης της «ΑΚΡΑΪΦΝΙΑ»

Μορφές του χωριού μας

ΠΑΝΑΓΟΣ Χ. ΚΟΛΛΙΑΣ 1916-2003

Γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Λεοντάρι Θηβών το 1916. Ήταν το τελευταίο παιδί από τα πέντε αγόρια του Χαράλαμπους και της Παναγιούλας Κόλλια. Οι γονείς του φτωχοί και συνάμα τίμιοι και αυστηροί.

Από μικρή ηλικία κατάλαβε ότι δεν ήταν γεννημένος για τις αγροτικές εργασίες του χωριού, διότι από το δημοτικό σχολείο οι καλλιτεχνικές του αναζητήσεις τον έστρεψαν στη ζωγραφική και αργότερα στην αγιογραφία. Τετράδια λευκά ήταν οι τοίχοι του σπιτιού ή οι μάντρες για να εκδηλώσει το ταλέντο του. Φυσικά πού να τολμήσει να εκδηλώσει την επιθυμία του να γίνει ζωγράφος και από ποιον θα εύρισκε κατανόηση.

Τελειώνοντας το σχολαρχείο της εποχής, ακολουθήσε τα αδέρφια του στο επάγγελμα του τσαγκάρη, αλλά για πολύ λίγο καιρό.

Το 1940 νυμφεύεται την Πολυξένη Μαλέση από το Μαυρομαμάτι Θηβών.

Από το γάμο αποκτά 4 παιδιά: τον Γεώργιο, τον Αριστείδη, την Παναγιούλα και την Αικατερίνη. Από τότε αρχίζει ο αγώνας της επιβίωσης μα και η εξωτερική του αγάπη για τη ζωγραφική.

Ξεκινάει με τις φωτογραφίες, τις οποίες μεγεθύνει και ρετουσάει με μολύβι και κάρβουνο. Το αποτέλεσμα είναι πολύ ικανοποιητικό και το υπογράφει. Τέτοια πορτρέτα φωτογραφιών κοσμούν μέχρι σήμερα πολλά σπίτια του χωριού και όχι μόνο. Στη συνέχεια πολύ δειλά αλλά σταθερά αρχίζει να αγιογραφεί μελετώντας μόνος του παλαιά αντίγραφα εικόνων. Ιδιαίτερα εντυπωσιάζεται από τις εικόνες της Αναγεννήσεως του Αγίου Όρους που ως σήμερα κοσμούν το τέμπλο του Ι. Ν. Προφήτου Ηλία του χωριού. Οι πρώτες του παραγγελίες προέρχονται από συγχωριανούς του και βρίσκονται σε διάφορα ε-ξοκλήσια.

Το 1950 το εκκλησιαστικό συμβούλιο του χωριού του αναθέτει να αγιογραφήσει 2 μεγάλα έργα στο Ιερό Βήμα του Προφήτου Ηλία και συνεργάζεται με τον αείμνηστο καλλιγράφο Δημήτριο Κράτη για ένα χειμώνα.

Μεταγενέστερο έργο του είναι ο Παντοκράτορας στον τρούλο και δώρο δικό του προς την εκκλησία.

Μέχρι το 1960 διεδραμάτισε πρωταρχικό ρόλο στα πολιτιστικά δρώμενα του χωριού, αφού ο ίδιος σκηνοθετούσε και ανέβαζε βουκολικά έργα με ηθοποιούς τα νέα παιδιά του χωριού. Όλες οι παραστάσεις παίζονταν στην πλατεία του χωριού.

Ο Πανάγος Κόλλιας ήταν ένας άνθρωπος δημιουργικός και φιλομαθής αφού ο ίδιος διατηρούσε βιβλιοθήκη με πολύ σημαντικά εγκυκλοπαιδικά βιβλία, που απέκτησε από το υστέρημά του.

Σαν πατέρας ήταν πολύ προστατευτικός και φίλος με τα παιδιά του. Ακόμη και σήμερα αναπολούν τα παιδιά του τις όμορφες παιδικές στιγμές ιδιαίτερα στις μεγάλες εορτές του Πάσχα, των Χριστουγέννων, των Αποκριών, στις οποίες έδινε πάντα με τις φτωχές οικονομικές του δυνάμεις, αλλά με πολύ φαντασία και μεράκι, έναν ξεχωριστό τόνο με τη διακόσμηση του σπιτιού.

Το 1960 έλαβε τη μεγάλη απόφαση να μετακομίσει στη Θήβα. Η αγωνία για τα παιδιά του να μη μείνουν στο χωριό ήταν μεγάλη, διότι ήθελε να ζήσουν στην πόλη για να μορφωθούν και να αποκτήσουν μία καλύτερη ζωή, αλλά και ο ίδιος ήθελε να ξεφύγει από τα στενά επαγγελματικά περιθώρια του χωριού.

Τελικά ήταν ο άνθρωπος που έβαζε πάντα στόχους στη ζωή του και πάντα τους πετύχαινε, αλλά με πολύ υπομονή και επιμονή και με μεγάλη προσπάθεια χωρίς να υπάρχει βοήθεια από πουθενά. Διάλεξε ένα δύσκολο καλλιτεχνικό επάγγελμα για αυτή την εποχή, χωρίς να έχει βάσεις, και έτσι μπορού να πω ότι όντως ήταν ένας χαρισματικός άνθρωπος.

Το 1970 ανοίγει Αγιογραφικό Εργαστήριο στο κέντρο της Θήβας, όπου γίνεται γρήγορα γνωστός λόγω του καλού επιπονωσιακού του χαρακτήρα και κερδίζει τη συμπάθεια όλων όσων τον γνωρίζουν και έτσι ασπλώνονται οι επαγγελματίες του δραστηριότητες και εκτός των ορίων της πόλης. Στη Βοιωτία, στην Εύβοια και στη Φθιώτιδα αρκετά έργα του κοσμούν Ιερούς Ναούς, είτε σε φορητές εικόνες, είτε σε τοιχογραφίες.

Το 1989 αποσύρεται από την ενεργό δράση και συνταξιοδοτείται αφού πλέον έχει αποκαταστήσει τα παιδιά του.

Από τις 25. 07. 2003, σε ηλικία 87 ετών, αναπαύεται για πάντα στο αγαπημένο του χωριό Λεοντάρι.

Ο Πανάγος Χ. Κόλλιας που εν περιλήψει περιέγραφα ήταν ο πατέρας μου και τον ευγνωμονώ για ό,τι είμαι εγώ σήμερα.

Νότα Κόλλια, Αγιογράφος

ΠΑΝΑΓΟΣ ΚΟΛΙΑΣ

Ένας χαρισματικός Λεονταρίτης

Οι αγιογραφίες που κρατούν ευλαβικά στα χεριά τους οι συντοπίτες μας Σωτήρης Κόλλιας, Σωτήρης Βενιζέλος, Τάσος Σπύρου, Μιχάλης Ζωγράφου, Αντώνης Μακρής, Γεώργιος Ε. Κόλλιας, Ζωγράφος Μαρίνης, Λουκάς Γεωργίου, Τάσος Μακρής και Ιωάννης Κόλλιας (σήμερα Παπαγιάννης), με προεξάρχοντα τον ιερέα του χωριού μας Παπατέλιο, είναι αγιογραφημένες από τον Πανάγο Κόλλια και τοποθετήθηκαν στο ξοκλήσι της Αγίας Παρασκευής στο Αρχοντίκι, όπου και βρίσκονται μέχρι σήμερα. Εδώ εκτείνονται πρόχειρα στην πλατεία του χωριού μας, κάτω από την νότια πόρτα του Ιερού. Η ιδέα για την πρόχειρη έκθεση και η φωτογράφιση ανήκουν στον ίδιο τον αγιογράφο και συγχωριανό μας, αείμνηστο Πανάγο Κόλλια, περίπου το 1984.

Ο Πανάγος Κόλλιας ήταν το μικρότερο παιδί μιας πολυμελούς οικογένειας. Μεγαλώσαμε στην ίδια γειτονιά. Το σπίτι μας τότε είχε μια τεράστια αυλή όπου παίζαμε όλα τα γειτονόπουλα μαζί με ένα μεγάλο τόπι που μου είχαν χαρίσει. Ήταν πάντα ο αρχηγός της παρέας, ο διαιτητής του παιχνιδιού.

Ήταν μαθητής της μητέρας μου στο Δημοτικό και τον πατέρα μου στο Ελληνικό σχολείο ή σχολαρχείο, όπως το έλεγαν τότε, και πάντοτε αρίστευε. Είχε θαυμάσιο γραφικό χαρακτήρα και πλούσια λεκτική ευχέρεια, γραπτή και προφορική. Αγαπούσε και αφιέρωνε πολύ χρόνο στο διάβασμα και στη ζωγραφική. Μου είχε χαρίσει πολλές από τις ζωγραφίες του. Ήταν καλλιτέχνης στο είδος του. Ήθελε πολύ να προχωρήσει στις σπουδές του αλλά δεν υπήρχε οικονομική ευχέρεια. Αυτό όμως δεν τον εμπόδιζε να διαβάζει και να μαθαίνει. Πολύ συχνά δανειζόταν βιβλία από τους γονείς μου και από οπουδήποτε αλλού μπορούσε να βρει

Του άρεσε πολύ και το θέατρο. Ήθελε να ανεβάσει μια παράσταση και μου ζήτησε να γίνω η πρωταγωνίστρια. Όμως εκείνη την εποχή για μια γυναίκα, και μάλιστα στο χωριό, αυτό ήταν αδύνατο. Είχε κάποιο μυθιστόρημα το οποίο είχε διασκευάσει σε σενάριο. Καθώς ήταν αδύνατο να βρει κοπέλες για τους γυναικείους ρόλους αναγκάστηκε να δώσει το ρόλο των κοριτσιών σε αγόρια. Αλλά και το αρχικό μυθιστόρημα που είχε επιλέξει και στο οποίο ο ίδιος είχε κάνει τη θεατρική διασκευή ήταν δύσκολο να παρουσιαστεί σε θεατρική παράσταση στο χωριό. Έτσι τελικά συμβιβάστηκε και ανέβασε τη Γκόλφω του Περεισιάδη με πρωταγωνιστή τον εαυτό του και... συνπρωταγωνίστριατο Γιώργο Κατσιπόδη που αργότερα ήταν ο πρώτος φαντάρος από το χωριό μας που σκοτώθηκε στον πόλεμο του 1940.

Το έργο παίχθηκε στο καφενείο του αείμνηστου Γεωργίου Χρήστου και στέφθηκε με μεγάλη επιτυχία.

Αργότερα πήγε να υπηρετήσει τη θητεία του και τότε μάθαμε ότι φυλακίστηκε για τα φρονήματα του. Ακόμα όμως και μέσα στη φυλακή συνέχισε να ζωγραφίζει και να διαβάζει. Τότε η μητέρα μου, Σοφία Σπύρου, του δώρισε αρκετά

αξιόλογα βιβλία για τις ατελείωτες ώρες της φυλακής τα οποία εκείνος όταν βγήκε χάρισε στους άλλα φυλακισμένους συντρόφους του.

Με το πέρασμα του καιρού φτιάξαμε όλοι τις οικογένειες μας. Έτσι κι εκείνος παντρεύτηκε μια καλή κοπέλα από το Μαυρομάτι και απέκτησαν τέσσερα παιδιά. Τότε κι εγώ με τον άνδρα μου, Ανδρέα Μπλατσούκα, είμαστε πια διορισμένοι δάσκαλοι στο σχολείο του χωριού μας. Αυτή τη μεταπολεμική εποχή άρχισαν τα ωραιότερα. Τρεις οικογένειες, η δική μας, του Πανάγου και της συναδέλφου Ανδρομάχης Συμυρνιώτου, γίναμε μια καλή παρέα. Μαζευόμαστε με τη σειρά σε ένα από τα σπίτια μας και περνούσαμε υπέροχες βραδιές με τραγούδια, χορούς (πάντα τοπικούς) και πολλά πνευματικά παιχνίδια. Τότε ήταν που έμαθα σκάκι με τις οδηγίες του Πανάγου και με το σκάκι του. Ο Πανάγος εξασκούσε πια επίσημα και με μεράκι σαν επαγγελματία τη ζωγραφική, και κυρίως την αγιογραφία. Όμως δε θα ασχοληθώ εδώ με αυτά που άλλωστε είναι γνωστά. Εμένα με απασχολεί ο άνθρωπος Πανάγος, η ζωή του, ο χαρακτήρας του, όπως εγώ και όλη η παρέα μας τον γνωρίσαμε και ζήσαμε μαζί τα ωραιότερα χρόνια μας.

Ο καιρός όμως περνούσε. Κάποια στιγμή, φύγαμε όλοι μας από το χωριό. Ο Πανάγος εγκαταστάθηκε στη Θήβα. Εμείς και η Ανδρομάχη στην Αθήνα. Έτσι χωριστήκαμε. Κάπου-κάπου βρισκόμαστε τυχαία στο χωριό και τα λέγαμε, για μας, για τα παιδιά μας και την προκοπή τους.

Ο Πανάγος αγαπούσε και υποστήριζε όλα του τα παιδιά. Καμάρωνε όμως ιδιαίτερα για το δεύτερο γιο του, τον Αριστείδη, μαθητή του τότε που είμαστε στο χωριό. Ο Αριστείδης ήταν δικηγόρος και συγγραφέας με αναγνωρισμένο έργο. Δυστυχώς όμως έφυγε νωρίς από τουτό τον κόσμο. Ο Πανάγος δεν ξεπέρασε ποτέ αυτή τη συμφορά. Όταν τον πήρα τηλέφωνο για να τον συλλυπηθώ δεν μπορούσα πια να καταλάβω τι μου έλεγε. Πέθανε λίγο καιρό αργότερα καθώς και η γυναίκα του.

Εμείς όμως που ζήσαμε μαζί του τα καλύτερα μας χρόνια θα τον θυμόμαστε πάντα.

Ελένη Σπύρου-Μπλατσούκα
3/3/2009

ΞΕΝΙΔΕΣ ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ ΚΑΙ ΑΞΙΖΕΙ ΝΑ ΕΠΙΣΚΕΦΘΟΥΜΕ

<http://www.plutarcheio.gr/>

Σας καλωσορίζουμε στην δικτυακή πύλη του Δήμου Χαϊρώνειας, που είναι αφιερωμένη στον Πλούταρχο και στην ιστορία του τόπου μας. Είναι μια προσπάθεια σύνθετη αλλά και ενδιαφέρουσα, μια δουλειά που φιλοδοξούμε συνεχώς να αναβαθμίζεται. Για τον λόγο αυτό περιμένουμε τα σχόλια και τη συνεργασία σας.

Η περιήγησή σας στον ψηφιακό χώρο ελπίζουμε ότι θα σας δημιουργήσει την επιθυμία να επισκεφθείτε και τον φυσικό χώρο του μικρού μας Δήμου με τις σπουδαίες αρχαιότητες. Στη Χαϊρώνεια, προσπαθούμε να αναδείξουμε τα μνημεία μας και μέσα από στην ανάδειξη αυτή να αποκτήσουμε πόρους για τη διάσωση, την προβολή, τη συνέχιση των ανασκαφικών και επιστημονικών εργασιών, την δημιουργία πρόσβασης για τους επισκέπτες, την απαραίτητη συντήρησή τους.

Για τους μικρούς και μεγάλους επισκέπτες της Χαϊρώνειας υπάρχει το σύγχρονο ανακαινισμένο Αρχαιολογικό Μουσείο με σπουδαία εκθέματα, ο χώρος του Λέοντα που συνδυάζεται με πάρκο αναψυχής με αθλοπαιδιές και αναψυκτήριο, το Αρχαίο Θέατρο και η Ακρόπολη, το πανάρχαιο Κάστρο του Πανοπέα και το ολοκαίνουργιο Κέντρο Εικονικής Πραγματικότητας με ψηφιακή αναπαράσταση της Μάχης της Χαϊρώνειας.

Σε κάθε περίπτωση είτε στον κυβερνοχώρο ή στον πραγματικό κόσμο, οι ταξιδιώτες της Χαϊρώνειας είναι ευπρόσδεκτοι!

Νίκος Παπαγγελής, Δήμαρχος Χαϊρώνειας